

BUTLLETÍ d'INFORMACIÓ LOCAL

Llagostera

nº4 Juliol 1980

Editat per l'Associació de Veïns

ENTREVISTA AL BATLLE JOSEP CODINA I COSTA

INFORME: "Les plantacions d'eucaliptus i els seus protagonistes", pel Grup de Defensa del Medi Ambient de Girona

INFORMACIO

"Ple ordinari i extraordinari de l'Ajuntament"

COL.LABORACIONS

"Viatge a Austria (2a. part)", per Antoni Mascort i Vert.

"Reflexions sanitàries", per Jordi Turró

I LES SECCIONS HABITUALS

Temes locals, Successos, Plana Infantil, Plana de gresca, Acudits d'en Ramon, etc.

PÒRTIC

sumari

- Portada d'Enric Marqués
- Pòrtic
- Entrevista a l'Alcalde
- Plana de Gresca per Tevepitu
- Els Eucaliptus
- El Ple
- Temes Locals
- "Ironies de la Vida", jvb.
- Successos, per Tevepitu
- Coses de Llagostera
- "Jocs" per Amadeu
- Secció Infantil
- "Viatje a Austria" (2ª part)
per Antoni Mascort
- "Reflexions Sanitàries"
per Jordi Turró
- Portaveu dels lectors
- "El mal de tots els mals"
per Llorenç Ventura
- "Una realitat a part" o
"Suïssa país d'emigrants"
per Mercè Carbó
- "Los "ciegos" de Llagostera
la nit" per Conde Bràcula
- Acudits d'en Ramón.

El Col.lectiu de Redacció vol respectar la llibertat d'expressió i la diversitat d'opinions.

El Col.lectiu de Redacció no es responsabilitza necessàriament de les opinions dels col.laboradors i no es compromet a que tots els escrits rebuts siguin publicats.

Tanmateix s'acceptaran treballs signats amb pseudònim, però el Col.lectiu ha de ser sabedor del nom del autor.

El passat dia 15 vam portar tota la documentació per legalitzar el Butlletí a la Delegació del Ministeri de Cultura de Girona que la lliurarà al "Excmo. Sr. Secretario del Estado para la Información" a Madrid. Aquest és un pas més per la consolidació de l'objectiu inicial: tenir un medi d'informació local, independent i popular.

Ens han arribat manifestacions sobre la nostra línia de treball, en el sentit de que és tendenciosa i dirigida pels partits d'esquerra. Hem d'aclarir que el "Col.lectiu de Redacció" es va crear podent-hi entrar tothom qui hi estava o hi està interessat. -Que quedi clar que l'enfoc de la revista no està marcat per cap partit ni entitat, i que surt integrament de nosaltres, i de qui bona i sincerament pot aportar la seva col.laboració, opinió, consell,...

En els treballs del "Col.lectiu" la nostra intenció és INFORMAR, però lògicament a partir d'una anàlisi dels problemes en sí, que com a llagosterenos, tenim el deure de conèixer i interessar-nos per la seva possible solució.

Tanmateix som els primers de no estat contents amb el contingut de les revistes publicades, hi trovem a faltar moltes coses però també és clar que hi ha una tasca d'elaboració que estem intentant millorar cada mes. Cal dir senzillament, que estem limitats per la nostra capacitat de treball.

Llagostera, juliol de 1.980
"BUTLLETÍ D'INFORMACIO LOCAL"

Nº 4

Dirigit pel :

Col.lectiu de Redacció

Editat per :

L'Associació de Veïns

Apartat 54
LLAGOSTERA

Dipòsit Legal : GE-300-1980

ENTREVISTA

Un dels principals objectius del Butlletí és ésser un mitjà d'opinió, per tal fi, hem pensat realitzar periòdicament entrevistes a personatges que tinguin una singular participació dins la vida local. Hem volgut començar pel Batlle, per la senzilla raó de que considerem que és qui ocupa el lloc més rellevant i compromès dins la política municipal.

La nostra idea d'entrevista era diferent a la que ha sortit. En comptes del clàssic pregunta-resposta intentàvem reproduir un diàleg obert entre entrevistadors i entrevistat. Això no ha estat possible per diversos motius. Primerament per manca d'experiència periodística. En segon lloc, no s'ens va acceptar la gravació amb "cassette" i s'ha hagut de reconstruir la conversa sobre apunts. També podeu veure que hi manca una opinió subjectiva nostra, degut a que s'ens va vetar aquesta possibilitat. Per últim, el diàleg en certs moments fou tens, el que condicionà els nostres propòsits inicials.

El fet d'ampliar-nos sobre temes concrets (ja sabem que n'hi ha molts, però tampoc es poden tractar tots) és perquè creiem que el poble precisa claretat informativa i més en qüestions com Sanejament, Aigua, Urbanitzacions, ... que tanta trascendència tenen pel present i futur de la població.

Els resultats són els següents i creiem que serviran perquè el lector tingui una idea del pensament i la manera d'enfocar les coses del nostre batlle.

parlem amb:

JOSEP CODINA I COSTA

-Qui és el Sr. Codina?

"Sóc un home que tot el poble coneix, però fins ara potser més com a comerciant que com a home públic".

-Quins motius el van portar a presentar-se dins la candidatura de C. i U. ?

"En vaig presentar per C. i U. perquè el meu pensament polític s'assimila bé amb la línia d'aquest partit, però he pujat a l'Ajuntament per treballar pel poble i no pel partit".

HE PUJAT A L'AJUNTAMENT PER TREBALLAR PEL POBLE I NO PEL PARTIT

-Sempre ha destacat el fet d'ésser independent en les llistes de C. i U.

-Amb què es diferencia la seva actuació de la línia del partit?

"No de destacar que no sóc militant del partit, i sinó envio d'opinió no em voreu mai dins un partit. Em considero apolític".

"De moment la meua actuació no s'ha diferenciat de la línia del partit, i sempre que he demanat alguna informació al Comitè Local o altres òrgans del partit, m'ha estat facilitada sense cap condicionament i amb tota llibertat d'acció".

-Després el programa electoral de C. i U. -Durant el temps que es porta d'Ajuntament nou, només s'ha actuat amb coses de pur tràmit. -Què hi ha del compliment del programa electoral ?.

"No estic d'acord amb vosaltres amb lo de pur tràmit. El mecanisme Burocràtic és totalment diferent del que la gent es pensa, les tramitacions són molt lentes. Ara bé, no crec que sigui de pur tràmit: el dispensari, la guarderia, la concessió d'una subvenció de dos milions per a la calefacció de les escoles estatals, arranjar molts camins veïnals, ...".

"En el programa que vam presentar, tropitjàvem de peus a terra, i anem seguint les directrius d'aquell programa".

-Està assegurat el subministre d'aigua.

"El subministre d'aigua per aquest poble està assegurada perquè ha plogut molt. De totes maneres s'està tramitant treure aigua d'un altre pou".

EN AQUEST MOMENT LA POTABILITAT DE L'AIGUA A LLAGOOTERA ES TOTALMENT SEGURA.

-Quines garanties hi ha de potabilitat?

"Diàriament es controla el cloro residual de l'aigua i normalment cada mes es fan anàlisis bacteriològiques i químiques. En aquest moment és totalment segura la potabilitat de l'aigua".

-Què hi ha del 2on. pla de sanejament?

"Aquesta segona fase és acabar la primera que va ésser quan es posaren els desguassos en els carrers i es construí la depuradora. Actualment el projecte ja està presentat a la Diputació, i dins d'una plaça de temps breu han de venir uns tècnics d'aquest organisme a estudiar-ho".

-Més o menys quan de temps pot tardar a posar-se en funcionament?

"No es pot dir exactament, però es cosa de força mesos, o inclús algun any".

-Nosaltres veïem que cada dia les rieres són més brutes, que la gent és més des-cuidada, en definitiva que l'aigua cada dia està en condicions més dolentes. Que es pensa fer a curt plaç?

"Avui la riera és molt més neta que dos anys enrera, i a més els sistemes de sanejament de les vivendes són millors. Ara, tot això s'arrecclarà en definitiva amb l'execució del 2on. pla de sanejament".

-No acabem de veure clar que les rieres estiguin més netes que abans, i insistim amb el tema, demanant perquè no s'ha portat a terme abans.

"Aquesta és una de les tres coses que vaig remarcar quan vaig agafar el carrec:

PROGRAMA D'ACTUACIO, LES
TRES COSES MES IMPORTANTS

2a. FASE DE SANEJAMENT
NORMES SUBSIDIARIES
POLICIA MUNICIPAL

2a. fase de Sanejament, Nor-mes subsidiàries i organit-zar la Policia Municipal.
Ara, en quan perquè no s'ha-

via començat mes aviat, només puc dir que una vegada ho esset alcalde, ho he en-degat tant aviat com he pogut, i en tot cas, abans hi havia la regidora de Sani-tat que s'en hauria d'haver preocupat".

-Tenim informació de que la passa d'Hepatitis està produïda essencialment per l'aigua...

"No crec que aquesta informació sigui fiable..."

-Ens l'ha donat un tècnic.

"Donc si el tècnic considerava que l'aigua pot produir hepatitis tenia l'obli-gació d'actuar i dir-ho als organismes corresponents".

-Urbanitzacions: -en una entrevista anterior, deia que les urbanitzacions s'ani-rian legalitzar una vegada aprovades les Normes Subsidiàries. -Què vol dir e-xactament això? -és que d'aquesta manera quedaran a càrrec de l'Ajuntament?

"Aqui s'ha d'aclarir, que el fet de que una urbanització sigui legalitzada no vol dir que l'Ajuntament s'en hagi de fer càrrec".

-Doncs quin és el procés?

NO ES POT LEGALITZAR UNA URBANITZACIO, SINO HI HA TOTS ELS SERVEIS.

"Primerament s'h- de fer un pla par-cial; si és aprovat, s'els hi controla l'execució del mateix, i si per les raons que sigui no es compleix o bé varien, han de fer una modificació del pla inicial

i d'aprovar-se aquest, l'urbanització quedarà legalitzada. Ara bé amb les normes Subsidiàries tot això serà molt més senzill".

-Què sigui molt més senzill, voldria que les urbanitzacions que no tinguin tots els serveis també seran legalitzades?

"No, no hi ha possibilitats de que es legalitzi una urbanització, sino té tots els serveis adequats".

TOTS ELS PROBLEMES URBANÍSTICS DEL POBLE S'ADREGLARAN AMB LES NORMES SUBSIDIÀRIES.

-Però al legalitzar-les, tot i estiguin acondicionades, no implica que el poble haurà d'assumir una sèrie de serveis que ell no té solucionats, i que a la llarga augmentaran?

"Això amb les Normes Subsidiàries no passarà, doncs ja es preveuen els possibles serveis, així com també l'augment de població".

-El problema d'aportar els serveis a l'urbanització de qui és: del promotor o del veïns?

"Els serveis els hi ha de passar el promotor. Ara, si aquest desapareix o se'n desenten, és problema dels veïns el solucionar-ho".

(Preguntem a l'Alcalde sobre les mesures concretes a prendre a curt plaç fins a la realització de les Normes Subsidiàries, i manifesta que és un tema molt delicat i que prefereix no contestar.)

-De quina manera intervé l'Ajuntament en el Pont sobre la riera Gotarra?

"El pont consta que el construeix l'Ajuntament, però costejat per la Promotora Santa Isabel. Una vegada acabat serà del poble".

-Quina part paga l'Ajuntament? -No era a condició de fer-hi el Poliesportiu?

"L'Ajuntament segons acord de l'anterior Consistori, sense altre compromís de cap mena, fa una aportació de sis centes mil pessetes, independentment de qualsevol altre aportació municipal pel mateix fi, com a contrapartida moral per la cessió d'un terreny dins l'urbanització per construcció d'una piscina i zona esportiva. El reste fins al total del cost del pont serà aportat per la Promotora".

L'AJUNTAMENT APORTA 600.000 Pts.
AL PONT SOBRE LA RIERA GOTARRA

-Ara, el Poliesportiu es vol fer al costat del camp de futbol -Perquè?

"No vam creure correcte ubicar les zones d'esports en llocs diferents, i es va decidir fer-ho al costat del camp de futbol".

-Què s'hi vol fer?

HI HA EL PROJECTE DE FER UNA PISCINA COBERTA.

"De moment hi ha projectes a Girona per una piscina coberta".

-Quan es volia construir la piscina de "San Gotarra", s'havia concedit un crèdit de tres milions i mig. -Què ha passat amb aquest crèdit? -Es paguen interessos?

"Aquest crèdit es pot utilitzar per a construir el poliesportiu en un o altre lloc. Si, es paguen interessos".

-Sabem que l'Aeroclub de Girona estava interessat en la construcció d'un Aeroport a Penedes, com està?

"Hi ha la maqueta presentada a l'Ajuntament per l'Aeroclub. El Pla Parcial es pendenta de la tramitació de les Normes Subsidiàries. De moment s'han aplanat terrenys, i s'hi a plantat usorda".

CREC QUE ES POSSITIU QUE ES FACI L'AEROPORT

-Quina és l'opinió de l'Alcalde?

"Es possitiu de que es faci".

-Cultura. Perquè s'ha actuat tant poc en què a activitats ?.

"S'ha treballat amb les Escoles i altres coses. També pensem promoure un curs de català".

-Quatre milions més per a la Casa de les Vídues per a fer què ?.

"El projecte de l'edifici l'han portat els tècnics de la Diputació. El que l'Ajuntament demanarà al poble és l'ús que se li donarà. De tota manera l'edifici s'està construint pensant posar en el pis de dalt l'Escola de Belles Arts, i en altres locals es té idea de posar-hi una Biblioteca i un Museu".

-Però, no són molts diners emprats només amb la construcció de l'edifici ?.

"Sabem que tot val diners, i creiem que aquesta casa serà un orgull per al poble".

LA CASA DE LES VIDUES SERA UN
ORGULL PER Poble.

-Opinió personal de l'Alcalde sobre l'Hospital.

"Estem pendents d'un informe que està elaborant el Secretari, mentre tant no es pugui definir per manca d'informació".

-No hi ha dificultats per què el poble estigui informat del que passa a l'Ajuntament ?.

"Cre que hi ha suficient claror informativa, doncs els plans són públics i s'exposen els acords a la cartellera de la plaça i a l'Ajuntament. Ademés hi ha el projecte de fer

un Butlletí bimes-

ES FARÀ UN BUTLLETÍ D'INFORMACIÓ MUNICIPAL

tral d'Informació Municipal"

-I les Comissions de Veïns ?.

"Si, probablement en la redacció de les Normes Subsidiaries es tindran contactes amb comissions de veïns".

-Com valora l'Alcalde el fet de que hi hagi una revista de caire local ?.

"Em sembla bé".

Col·lectiu de Redacció
Juliol .. 80

BIBLIOTHECA POPULAR CATALANA VELL I NOU -OBRA 3.

Heu-vos ací una nova tongrada de refranys que fan referència a la pagesia. Aquests són del mes de juliol:

- "El bon nap, per Sant Jaume ha d'ésser nat."

- "Per Santa Magdalena, l'avellana plena. Plena o no plena, cull l'avellana per Santa Magdalena."

- "Qui no bat pel juliol, no bat quan vol."

- "Del juliol, ni dona ni col, encara que col i dona, tot l'any és bona."

- "Juliol, les cigues a l'era i els bous al sol."

- "Juliol sense rosada deu la pluja amonçada."

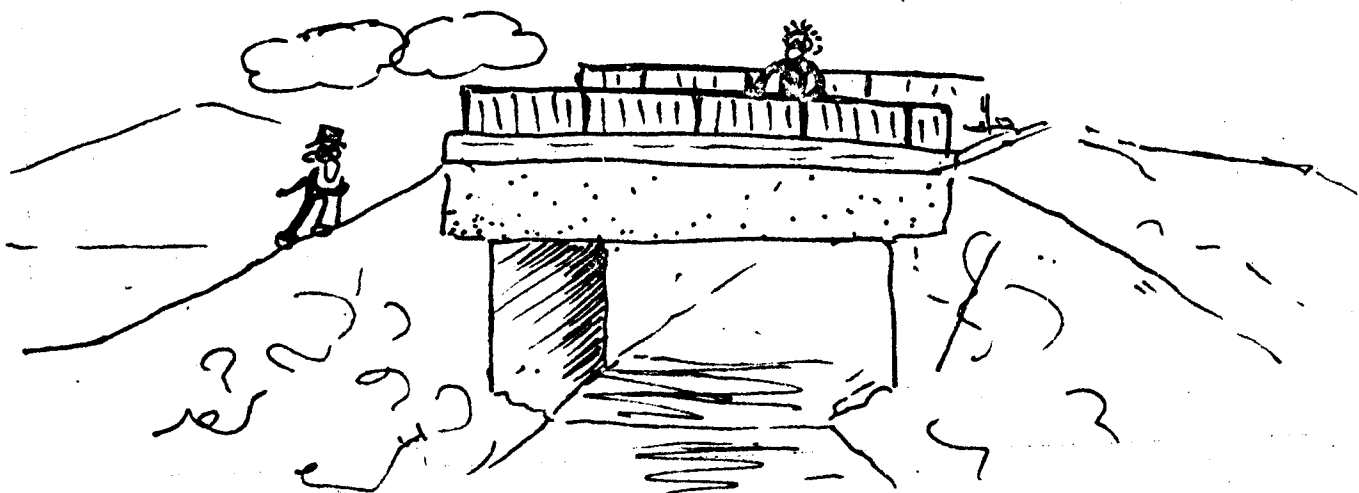
- "Poll de juliol, capra cul sempre li dol."

- "Pel juliol, el raïmet porta dol i l'oliva també en vol."

DIUEN QUE...

A LA CASA DE LES VÍDUES
NINGU SAP QUÈ S'HI FARD

EL PONT DE CAN GOTARRA
SEMBLA EL DE MANHATTAN

AL PLA DE DANEDS HI HAN PLANTAT
USERDA QUÈ HI DEIXEN FER?

ELS EUCALIPTUS

Ja fa uns quants anys que s'encetà la polèmica de les plantacions massives d'eucaliptus als nostres boscos, però el fet de que últimament no se'n parli gaire no vol pas dir que el problema ja s'hagi solucionat. El problema hi és, està latent en tots aquests indrets de les nostres rodalies (recordem que a Llagostera en tenim al Puig Morató, can Raurich, la vall de Ridaure i altres), on van ésser substituïdes, d'una manera irracional, les espècies que durant tants anys s'havien anat assentant. Diguem irracional perquè aquest substitució va ser feta sense un estudi previ, responenent tan sols a uns interessos particulars, i no sabrem de veritat si es poden produir tots els perjudicis que de diverses fonts s'ens ha vingut anunciant (tret del desastre paisatgístic, el qual és evident), fins que ens hi trobem pel mig, com en tants altres afers d'aquest país.

Infinitat de grups s'han solidaritzat en la lluita contra aquest tipus de plantacions i s'han publicat diversos comunicats i informes sobre el tema. Un d'ells és el del Grup de Defensa del Medi Ambient de Girona, del qual, entre aquest número i el següent, intentarem publicar un extracte dels punts que ens han semblat més interessants i clarificadors.

LES PLANTACIONS D'EUCALIPTUS I ELS SEUS PROTAGONISTES (I)

"Història d'una campanya"

"ASI NACE UN BOSQUE".

El mes de maig de 1975, el butlletí del Banc de Girona publicava una entrevista amb el Sr. Antoni Xuclà i Bas, President de la Diputació de Girona. Entre altres coses, anunciava la repoblació intensiva dels boscos gironins amb eucaliptus, faigs, pollaneres i d'altres espècies, substituint els suros i els roures propis de les nostres terres. El pla projectat contava amb el recolzament d'ICONA i la col·laboració del Ministeri d'Agricultura (així almenys estava escrit).

El mes de novembre del mateix any, la Diputació presentava a la premsa un cuidat folletó titulat "Así nace un bosque". La proposta que fa als pagesos és realment temptadora.

Quan a les inversions i els beneficis consegüents, la plantació i conservació d'una Hà. a repoblar suposa unes 37.500 ptes. repartides en els tres primers anys. Al final de cada tallada (se'n poden fer 4 de la mateixa soca) es calcula tallar uns 120 m³/Hà. Això suposa unes 132.000 ptes./Hà. pagant el m³ de fusta a 1.100 ptes. preu de 1975. Aclareix que les següents tallades suposaran uns beneficis més grans, al disminuir la inversió inicial.

Ofereixen un assessorament tècnic quan a la repoblació, conservació i explotació mecanitzada de la plantació. Per aquestes tasques, la Diputació facilita els contactes amb ICONA i empreses privades, sense especificar si els serveis seran gratuïts, a compte del pagès o de la Diputació.

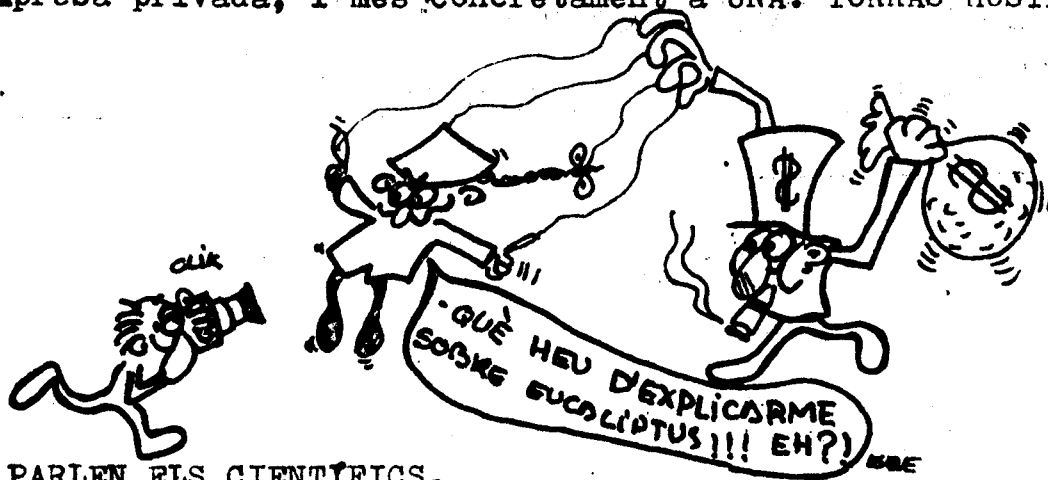
La financiació és tirada: EL BANC DE CRÈDIT AGRÍCOLA dóna crèdits fins al 70% del pressupost. LA CAIXA D'ESTALVIS PROVINCIAL,

concedeix el 30% restant, i a sobre, el Ministeri d'Agricultura concedeix una bonificació del 2% anual sobre l'interès del Banc de Crèdit Agrícola. Tot rodó pel pagès, a qui prometen l'or i el moro sense gastar una pesseta d'inversió inicial.

Pocs dies després, el mateix periodista que en principi es congratulava de la iniciativa, denuncia la coincidència de que la Diputació Provincial de Girona promocióni les plantacions d'eucaliptus, planta rica en cel·lulosa, quan el president de la mateixa, el Sr. Xuclà, és al mateix temps tècnic i membre del Consell d'Administració de TORRAS HOSTENCH, S.A., un dels més importants monopolis de paper de l'estat espanyol. Sembla que la Diputació de Girona té experiència en aquests afers, ja que l'anterior president, el Sr. Ordís, lligat a una empresa de pinsos, recomanava als pagesos l'instal·lació de granges de bestiar.

Immediatament, la Diputació deixa de distribuir el folletó. Amb marcat cinisme, és la pròpia paperera TORRAS HOSTENCH, S.A., la que el distribueix des d'ara entre els pagesos.

Tot lligat i ben lligat. El pagès porta els seus estalvis a la Caixa (Caixa que ha tingut fins fa poc com a president al Sr. Xuclà) o al Banc, que li dóna uns petits interessos. Aquests diners serveixen després per donar uns crèdits als mateixos pagesos, a un interès molt més alt, i per a finançar unes repoblacions que tan sols beneficiaran a l'empresa privada, i més concretament a UNA: TORRAS HOSTENCH, S.A.

PARLEN ELS CIENTÍFICS.

A finals de març de 1976, el Departament de Biologia del Col·legi Universitari de Girona fa públic un comunicat que adverteix:

1er. La substitució de la vegetació natural del bosc per espècies forasteres en monocultiu, suposa la destrucció de l'equilibri ecològic i paisatgístic d'una regió. Aital destrucció no pot ésser mai justificada per la lluita contra els incendis forestals ja que afavoreix a les vores, el creixement de plantes pirògenes, i les mateixes espècies conreuades són riques en essències volàtils fàcilment inflamables.

2on. S'ha demostrat en altres països de l'àrea mediterrània que la plantació d'eucaliptus comporta un procés d'esterilització del sòl per acció de substàncies tòxiques sobre la microflora, destrucció de l'estructura i exhauriment de matèria orgànica. En zones de sòls migrats (com són els de les nostres muntanyes) resulta impossible mantenir el conreu després de la segona generació.

3er. Les plantacions en terrenys pendents faciliten l'erosió i les pèrdues de sòl irreversibles amb els afloraments pertinents de la roca mare, i representen a llarg termini una descapitalització de la riquesa forestal del país que pesarà sobre les generacions venideres.

El text fou reproduït pel setmanari PRESENCIA i per tots els diaris barcelonins distribuïts a Girona, excepte LOS SITIOS, diari gironí de l'ex-Movimiento.

En termes semblants a la nota del C.U.G., el Departament de Botànica de la Facultat de Biologia de la Universitat de Barcelona, emet el mes de juny una nota colzament, recalcant que "és èticament inadmissible que les normes d'aprofitament forestal es basin només en criteris de benefici immediat". Signen el comunicat el Director del Departament Oriol de Bolés i els professors Josep Vigó, Mª Angels Cardona, Xavier Llimona, Mª Teresa Petigó, Ramon Masallés, Antoni Farràs, a Velasco i Enric Gràcia.

El Dr. Oriol de Bolés, al "Llibre Blanc de la Natura" (abril, 1976), adverteix la facilitat que hi ha a hores d'ara, en l'ús de maquinària com pales excavadores que, en permetre la realització de grans moviments de terra ràpidament i sense gaire despesa, fa que els perills d'una gestió imprudent augmentin d'una manera extraordinària. Per altra banda, les operacions de llaurar el terreny determinen la desaparició, gairebé total, de la vegetació preexistent.

Com a últim botó de mostra, diu entre d'altres el Dr. R. Negre, cap del Departament de Taxonomia i Ecologia Vegetal de la Facultat de Ciències de Marsella, en resposta a les consultes fetes pel Departament de Biologia del C.U.G.:

Els sòls plantats d'eucaliptus s'enriqueixen progressivament de productes tòxics de tipus eucaliptol i diverses essències encara no conegudes... Les fulles caigudes suposen una forta resistència a la degradació humificant i impedeixen el creixement d'altres vegetals... Al Marroc el rendiment baixa fortament a partir de la tercera tallada i sovint no es pot replantar eucaliptus on ja n'hi ha hagut abans.

Als boscos mediterranis és absolutament inútil i fins i tot nefast destruir-los per posar-hi eucaliptus: els treballs preliminars a les plantacions alteren greument els sòls.

MANIPULACIÓ DE L'OPINIÓ PÚBLICA.

El dia 4 de maig, el diari LOS SITIOS publica una entrevista de gairebé una pàgina sencera amb el Dr. R. K. Orme, botànic important de Tasmània. L'esmentat doctor, que ha treballat per a "Torras Hodge & Son, S.A." en les seves plantacions experimentals, es dedica a contradiure una per una les advertències esmentades en la nota del Departament de Biologia:

"-En relación a la base ecológica, debe recordarse que el bosque no es un museo y cambia constantemente.

-Las plantaciones de eucaliptus contienen, normalmente, menos matorrales que el bosque (ya que el cuidado es más intenso) y por esto no son tan propensas al fuego.

-Si el eucaliptus provocara la esterilización del suelo no sería posible utilizar estas áreas para cultivos agrícolas o forestales... a menudo venimos observando como la primera cosecha de otros productos, tras la tala de eucaliptus, es de mayor rendimiento que las posteriores.

-El método de las terrazas es el más utilizado en el mundo para evitar erosiones. Al principio, puede que se detecte algo por haberse movido la tierra con las excavaciones, pero en un plazo máximo de dos años, la vegetación lo cubre."

La intenció buscada en l'article és clara. El to despectiu utilitzat pel periodista respecte als biòlegs queda palès en la introducció:

"Científicos vinculados al Colegio Universitario de Gerona se han manifestado con una nota (que el diari no publicà) en la que señalan amenazas para el equilibrio ecológico y empobrecimiento progresivo del suelo gerundense. Son cuestiones en las que por no ser técnicos forestales y no tener experiencia en tales menesteres de repoblación, pareja a la que suponemos deben ostentar los firmantes de la nota, no podemos entrar ni salir."

L'article queda arrodonit quan es parla de la utilització de l'eucaliptus:

"Por los datos que se poseen, la mayor utilización del eucaliptus se destina a celulosa y papel. Una mezcla de 80 partes de eucaliptus y 20 de coníferas produce un papel de excelente calidad."

Dos dies després, el 6 de maig, el dóna a la Casa de Cultura una conferència anomenada "Equilibri de la Natura i Pol.lució".

En una clara alusió a la polèmica dels eucaliptus, el conferenciant diu que no hem de deixar-nos arrossegar per aquesta gent que exagera les realitats. ICONA ja vetlla per a defensar el patrimoni i no és precis que ens preocupem.

Quan a la pol.lució, la relliscada és de campionat: "Les fàbriques de PAPER (se suposa que Torras Hostench, S.A.) i les de GELATINA (se suposa que Pagans, S.A. -una altra fàbrica traslladada del centre de Girona ciutat a Cervià de Ter, que a mitjans d'agost un dels dipòsits d'àcid clorhídric, suposadament buit, explotà escampant 10.000 l. de ClH, per sort en un moment que no passava ningú-) són molestes però no "nòcives".

La Diputació, conscient del que suposa l'oposició del C.U.G.(cal tenir en compte que el manté la Diputació), intenta una maniobra en doble sentit: per una banda quedar neta de sospites i deixar clara la seva bona intenció, i per l'altra, captar el Departament de Biologia oferint-li un estudi d'espècies forestals, que de fet suposaria retractar-se d'una molesta nota de denúncia en contra dels eucaliptus feta sense fonaments científics comprovats.

La resposta del C.U..de Ciències (reafirmada en una nota tramesa a la premsa) és ferma, i la Diputació, al.llegant que no té fons per a finançar l'estudi, ho deixa córrer.

"Obviamente, cualquier nueva plantación debería posponerse hasta conocer los resultados de dicho estudio. Nuestra colaboración como biólogos del C.U.G. consistiría en la valoración desde la perspectiva ecológica del comportamiento del eucaliptus en clima mediterráneo y en la elaboración de criterios ecológicos para planificar la conservación de la naturaleza..."

27 juny i
4 juliol

Pel dia 27 de Juny hi havia convocat un ple extraordinari dedicat especialment a la nomenació dels nous càrrecs, ja que la vacant deixada per l'actual alcalde i l'entrada d'un nou regidor va portar a la remodelació d'algunes funcions.

El primer punt va ser el nomenament del tinent d'alcalde, que va recaure en el Sr. J. Puig (CiU). Els següents tinents d'alcalde són: Sr. J. Viñes, (CiU), Sr. Soler (CiU) i Sr. Ll. Nuell (PSC).

El regidor Sr. Parés demanà la paraula per remarcar el fet de que ell, nº 1 de la llista del PSC, havia estat criticat perquè havia delegat el lloc a la permanent al nº2 de la llista (Nuell). Mentre ara CiU posava com a tinent d'alcalde al nº9. Va contestar el Sr. Codina remarcant la diferència que, segons ell, hi ha entre el comunicat en el que es criticava al Sr. Parés, fet pel partit CiU, i el que puguí decidir el grup de 7 consellers que tenen la majoria a l'Ajuntament ja que uns són de CiU i altres són independents. El regidor Sr. Nuell va intervenir per dir que CiU és, doncs, un partit sense coherència.

Després d'aquest punt es va llegir una moció que, a proposta de l'alcalde regulava el règim de sessions de les permanents i dels plens:

- Plens ordinaris- 1er. divendres de mes a les 22 h., en cas de caure en un dia festiu es traslladaria al 2on. divendres de mes a la mateixa hora.
- Permanents- Dimarts a les 22 h.

Va ser aprovat per unanimitat.

Seguidament es llegeix un decret de l'alcaldia en el que es reparteixen les delegacions, quedant d'aquesta manera.

Sra. Serra- Escombraries, Sanitat, Sanejament, Conferències i Museus.

Sr. Santamaria- Tràfic, Bombers, Biblioteca, Belles Art i Exposicions, Esport.

Sr. Soler- Cementiri, Vivenda, Hisenda, Aigua.

Sr. Mestre- Personal, Festes.

Sr. Viñes- Planificació i Urbanisme, Beneficència.

Sr. Llinàs- Transports, Disciplina Urbanística, Matadero i Mercat.

Sr. Puig- Conservació edificis culturals, Llum, Serveis Socials.

Demana la paraula el regidor Sr. Nuell preguntant si s'ha sospesat determinant el fet de deixar fora de participació als regidors socialistes. Respon l'alcalde dient que aquesta organització serà per sis mesos, si en aquest temps no funciona es cridarà als socialistes per si hi volen participar. El Sr. Nuell torna a intervenir per a dir que si el nou alcalde no els ha cridat per donar-los delegacions és perquè no els vol, per tant, que no es digui que és que no volen treballar, ni tampoc, que l'administració de l'Ajuntament va malement perquè ells no fan res. El Sr. alcalde es responsabilitza de que no es fan aquests comentaris en les sessions. Segueix una llarga discussió sobre el tema, de la que es pot entendre l'existència d'unes negociacions no oficials entre l'alcalde i en Nuell. Al final tots dos fan constar en acta la seva postura.

Ja dins l'altre punt de l'ordre del dia s'aprova la proposta de l'alcaldia en la que s'organitzen les comissions informatives.

Seguidament es va llegir una proposta, també de l'alcaldia, en la que es proposava als Srs. Puig i Viñes com els dos consellers que formin part de la Junta de l'Hospital. El Sr. Nuell intervé dient que no està d'acord amb la proposta perquè el seu grup no ha pogut presentar cap candidatura. Com que sembla que, efectivament, és tot l'Ajuntament qui designa als consellers que van a l'Hospital, s'acceptà, després de força discussió, que cada regidor votés a favor de que considerés més oportú. El Sr. Nuell tornà a intervenir preguntant perquè no figurava la Sra. Serra (regidora de Sanitat) com a candidata de l'al-

caldia a l'Hospital, manifestant la seva opinió de que seria la més indicada. La Sra. Serra corrobora l'opinió del Sr. Nuell i pregunta si se la veta. Respon l'alcalde dient que no se la veta, sinó que simplement s'ha cregut millor que ho fossin els regidors de Beneficència i de Serveis Socials.

El Sr. Nuell demana que es deixi sobre la taula ja que no ho veu prou clar. Es pregunta al secretari si és possible, i respon que es pot deixar sobre la taula sempre que un conseller ho demani, a menys que es consideri d'urgència. El senyor alcalde Josep Codina ho declara d'urgència i ho posa a votació. El Sr. Nuell manifesta la seva intenció d'abstenir-se. Es pregunta al secretari si és possible i aquest respon que no és legal. Feta la votació dona com a resultat:

- 7 vots a favor de Josep Puig
- 2 " " " Mre A. Serra
- 1 " " " S. Parés

Així doncs, quedà designat el Sr. Puig que junt amb el Sr. Viñes irà a l'Hospital. El Sr. Alcalde demanà que constés en acta l'abstenció del Sr. Nuell tot hi havent estat advertit. Així mateix el senyor Nuell demanà que constés en acta que, després de considerar que no hi havia prou informació i havent demanat deixar-ho sobre la taula, el Sr. Alcalde ho havia declarat d'urgència, per tant ell s'havia abstés.

Tot seguit s'aprova la modificació de la clàusula 4ª del "plec de clàusules administratives particulars que han de regir la redacció de les normes subsidiàries". Va semblar que amb aquesta modificació s'iria més depressa en la redacció de les normes subsidiàries.

A continuació el regidor Santamaria, encarregat del servei de bombers va informar d'una reunió dels ajuntaments de les rodalies en la que s'acordà centralitzar els serveis dels bombers per tal d'assegurar una millor assistència.

Després d'això es va tancar la sessió.

El ple del dia 4 es va obrir donant lectura a la correspondència. No l'esmentem aquí, per ser assumptes de pur tràmit, amb poc interès.

Seguidament el grup socialista va presentar una moció en la que proposaven la revisió de tots els contractes que manté l'Ajuntament amb diferents empreses de serveis, per tal de posar-los al dia. Es va acceptar per unanimitat.

El regidor Sr. Soler va demana, per tal de ser coherents amb el que acabaven de votar, que es deixés sobre la taula el 2on. punt de l'ordre del dia en el que la companyia encarregada del recolliment d'escombreries demanava pujar les quotes. També es va acceptar per unanimitat.

Seguidament una moció de la regidora de Sanitat, Sr. Serra, en la que demanava que l'Ajuntament es fes carrec de sollicitar la subvenció que pel manteniment dels hospitals municipals, otorga el Ministeri de Sanitat i Seguretat Social. Es va aprovar per unanimitat acordant donar coneixement dels tràmits a la Junta de l'Hospital.

Dins els precís i preguntes, el regidor Sr. Pares va demanar per la situació en què es troba l'adquisició dels terrenys de darrera les escoles. Va ser contestat pel Sr. Alcalde que va dir que tot i havent-hi petits problemes, segueix endavant.

A una altra pregunta del regidor Sr. Nuell sobre els fets de la revetlla de Sant Joan, va contestar també l'alcalde, explicant com havia anat tot l'assumpte.

El regidor Sr. Nuell va tornar demanar informació sobre la petició que dies endarrera havia fet la regidora de Sanitat a tots els sanitaris del poble, demanant pels dies que feien vacances i qui els substituiria, a fi i efecte de que l'Ajuntament tinguí un millor coneixement de la situació sanitària a l'estiu.

La regidora va contestar que encara no havia rebut cap contesta.

Després d'això es va tancar la sessió.

temes locals

LA PROCESSION DE "CORPUS CHRISTI" Dia 1 de juny.

Com cada any es va celebrar la diada del "Corpus Christi", tot i que enguany no era festa i es va trespassar al diumenge dia 8 de juny. La assistència de gent va ser molt petita, i es limitava quasi bé a gent grant i pares que acompanyaven als seus fills que feia poc havien fet la Primera Comunió. De carrers adornats amb catifes de flors només hi havia: la Plaga del Mercat, el Carrer Major i part del carrer Santiago Rossinyol. Els altres carrers per on va passar la processó havien estat adornats amb testos de flors a les voreres.

III VOLTA CICLISTA A LLAGOSTERA Dia 13 de juny.

Es va iniciar, a 2/4 de 10 del matí del dia 13 de juny, la III cursa ciclista a Llagostera, amb participació de més de 220 ciclistes, repartits en cinc categories: Principiants, Alevins, Infants, Femenines, i Cadets, d'aquest últim se'n van fer dues manegues de 30 corredors cada una, i abans de fer les carreres d'aquesta última categoria, Les Majorottes del Col·legi Ntra. Sra. del Carme van fer una desfilada. El circuit era el següent: sortida de davant de l'estació seguint cap a El Carril, Carrer Barcelona, Carrer Constança (Carrer de l'horta) i tot el Passeig Pompeu Fabra, i altra vegada cap a l'estació. En tot el recorregut va haver-hi molt de públic animant al participants. Les proves van acabar al voltant de les 2 h. de la tarda.

III SOLSTICI D'ESTIU A LA PLAGA BALLADORA DE SANT LLORENG Dia 21 de juny.

Amb una gran assistència de gent, més de 400 persones, es va celebrar el III Solstici d'Estiu, organitzat per l'Associació de Veïns "23 de Febrer", a la Plaga Balladora de Sant Llorenç. La festa va començar, tal com estava previst a les 10 h. del vespre, amb música i l'actuació "teatral" del grup "Els Artristes" amb cançons i gresca. Seguidament va actuar l'Àngel Daban, també amb cançons de gresca. A més a més, varen haver-hi concursos de ball, de titius, etc. Durant tota la nit hi hagué gent ballant i fent gresca, altres que es posaren a cantar o al menys ho intentaren. D'aquesta manera va anar passant la nit fins arribar a la sortida del sol, quan ja només quedaven nens 50 persones, tots amb força son.

REVETLLES DE SANT JOAN Dia 23 de juny.

Com ja és tradicional en la nit de Sant Joan, es van celebrar les típiques "verbones". Aquest any sembla que la gent es va animar més i es van fer més focs i més "verbones" a tot el poble. N'hi van haver de força concorregudes com la del barri de les "Cases Barates" i la del barri de "Arrera mur", amb música de disc, ball, vi i xampany per a tothom. També es van fer focs a més llocs d'on es va fer "verbena": al Mas Sec, al Puig del General, al Carrer Camprodón (a l'explanada de Maiena) i molts altres indrets del poble. Com és natural no va faltar enlloc la típica "coca", els costes i portards.

REUNIO AL CASAL DE TOTS ELS NOIS I NOIES QUE HAVIEN FET LA COMUNIO, EN ELS ULTIMS DEU ANYS Dia 27 de juny.

Convocats per Mn. Gabriel Solà, va haver-hi el dia 27 de juny, una reunió de nois i noies que havien fet la Comunió Solemne en els últims deu anys, en el local del Casal. A la reunió van assistir unes 50 o 60 persones, i es va iniciar amb unes paraules de Mn. Gabriel, explicant els motius de la convocatòria, seguint l'ordre del dia, es va fer una sessió de "diapositives" sobre "El Llongol de Turín" a càrrec de Mn. Josep Ramírez de Girona, que va explicar els últims descobriments fets per investigadors de la N.A.S.A. sobre l'autenticitat d'aquest Llongol. Després com a cloenda de l'acte Mn. Gabriel va dirigir unes paraules als assistents, i els va convidar a continuar fent aquest tipus de reunions.

SOBRE : "EN AQUEST POBLE NO ES FA MAI RES..."

Suposo que haureu sentit repetides vegades aquesta desalanada expressió en boca de molts llagosterencs. Per a mi és una frase entre la incertesa i la realitat. És incerta perquè són moltes les activitats que d'una manera o altre es duen a terme. És real, perquè es podria fer més, i sovint el que es realitza està mancat d'una programació, previa a unes necessitats, i aquí entrem a la segona frase : "Es un poble en el que res pot durar..."

No obstant, crec que hi ha entitats i organismes, com per cobrir les mínimes necessitats d'un poble quant a lleure, esport, esbarjo, mai nada, i cultura?. Concretarem aquest interrogant.

Hom creu que en matèria cultural (deixant de banda les escoles), en els darrers anys, a part dels esforços del Bell-Matí, poc apreciats, i alguna individualitat concreta, poc s'ha fet col·lectivament. Si busquem responsabilitats, hem d'anar a qui per les seves condicions materials i/o socials, tenia i té una clara obligació de fer. -Si busquem una resposta, podriem parlar d'un "terrorisme" anti-cultural a Llagostera.

Però que vol dir Cultura ? : Segons el Fabra : "Acció i efecte de cultivar, especialment conjunt de coneixences literàries o científiques que hom posseix".

Cenyint-nos en la definició de Cultura = cultivar, de l'època actual només hi veig tasques individuals, com la sorda labor en pintura d'en Pere Mayol; en arqueologia, essencialment, de l'Esteve Fa; estudi de la història local de Joaquim Arbussé; recull general de materials de Sebastià Gispert, ... -Que em perdoni qui creu que hauria d'estar en aquest petit i potser precipitat sumari, i que involuntariament no he mencionat.

Quant al conjunt de coneixences literàries o científiques que hom posseix, també a nivell individual no dubto que són molts que les tenen, però col·lectivament poc s'ha treballat. Si científicament ja no cal que en parlem, en l'aspecte literari ens trobem que després de l'intent lloable del "Lacustaria" han hagut de passar forces anys, fins que un grup de joves, sense coneixements periodístics i mancats de mitjans, tant materials com econòmics, portessin endavant l'edició d'aquest butlletí. No entro en contingut, ni qualitats, ni si ha d'ésser això un butlletí de caire local. Parlo del fet en sí. L'esforç que per nosaltres representa i la discreta acceptació que té, pot dificultar el seu sosteniment, i per tant la supervivència. En aquest moment penso amb la tercera frase : "Es un poble que no es mereix res..."

Exemples de la ineficàcia de la gestió(?) cultural a Llagostera, és l'ausència fins avui, d'una Biblioteca; no s'ha recollit res municipal, don per el "futur" Museu (Un edifici "molt maco" no és una resposta a unes necessitats, i sóc dels que penso que primer s'ha de sembrar per recollir. -Que si tenim bons camps, però no hi ha llavor...?).

En matèria arquitectònica no s'ha conservat pràcticament res, dins el minse patrimoni local (els dos estanys, la irracionalitat de moltes construccions, el perill que sembla corre la casa de "Can Domenech" a la plaça, l'antiga "Agrícola", ...)

En resum, un poble en el que no es fa, no dura, no es mereix, ... -i si fóra que no es deixa ?.

joan ventura brugulat.

juliol-80

SUCCESOS

Aquest més, volem fer referència a un habitual succés llagosterenc, que el veiem sobretot els fins de setmana i particularment els mesos d'estiu.

Ens referim a la gent que va de les ciutats, i cansats del "agobio" diàri d'allí on viuen, busquen un refugi en els pobles més tranquils que el seu. Així veiem a Llagostera una mena d'invasió passiva d'aquests futurs vilatans que s'instalen a les urbanitzacions del voltant, trencant una mica l'harmonia de poble tradicional, allà on tothom es coneix.

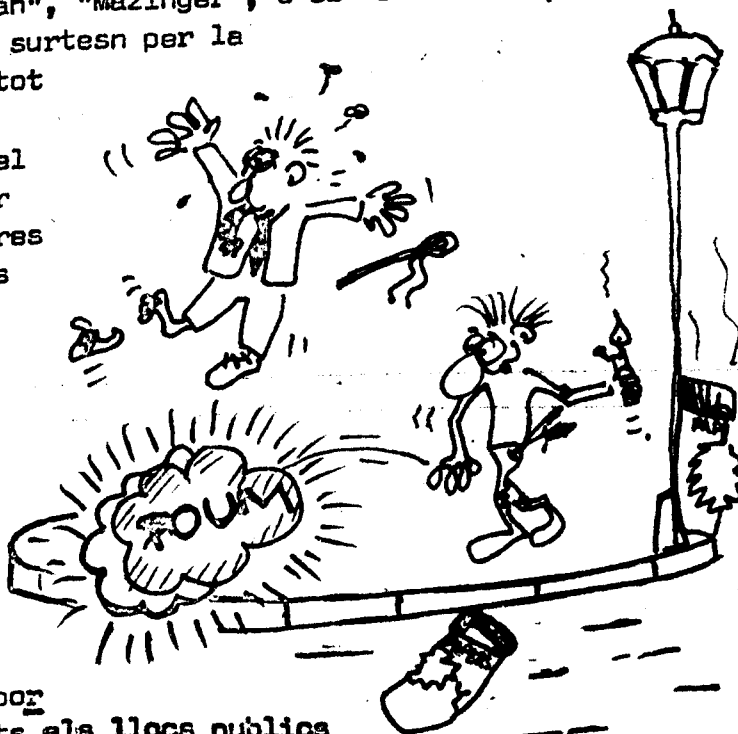
Pensant amb això, recordem el famós eslogan Llagosterenc "Llagostera treballa i prospera", ja que hi tenim una petita confusió: Llagostera prospera culturalment, civicament o prospera en número d'habitants i urbanitzacions?

Les festes de Sant Joan han esset nombroses en fets bèlics. Degut a que els vaillets es pensen ésser "Superman", "Mazinger", o el "Comando G", actuen igual que aquests personatges, quan surtesn per la T.V., amb les seves destrosses per tot arreu.

Així els futurs "Mazingers" del poble, es van dedicar a fer explotar els seus armaments, aixafant papereres públiques, trencant vidres, i inclòs una ànfora d'un antiquari va saltar en mil trossos. El curiós, va ésser que quan l'Alcalde de la Vila, va veure actuar a la Plaça a aquests petits delinqüents, va tractar d'evitar mes destrosses, però també va ésser bombardejat.

Per poder posar mà a aquests fets va fer actuar a la Guàrdia Civil, fent-los presentar (no a tots) al "cuartelillo" i prenent mesures oportunes, també es van clavar comunicats als llocs públics prohibint l'utilització d'artefactes explosius.

"COSES DE LLAGOSTERA"

Llagostera és un poble d'escàs nivell literari. En el transcurs de cent anys l'únic remarcable són aquells quatre diaris editats en el ler. quart de segle, tots alhora i tots de poca durada; més tard la voluntariosa sortida del "Lacustaria", i actualment nosaltres, tot sigui dit, amb un futur incert. Això quant a publicacions escrites.

Apart, poca cosa més, almenys coneguda, tenim escrita. Tot i així n'hi ha una, que potser molts llagosterencs desconeixen car s'esgotà ja fa anys, però que hem de tenir en compte. Es tracta del llibre del mestre RAFAEL MAS RIPOLL: "Coses de Llagostera", editat l'any 1.948 per l'Ajuntament de Llagostera, aleshores presidit per Leandre Calm Figueres, amb il·lustracions de Pere Companyó, i amb la particularitat de que, a pesar de l'època, era escrit amb català.

Però què és "Coses de Llagostera"? -El podriem definir com un llibre essencialment folklòric i fantàstic, al mateix temps de lectura fàcil i agradable, potser excessivament armoniós, però imprescindible per qualsevol Llagosterenc de pro. El llibre pretén ésser un repàs de la vida local. Aquesta intenció queda exposada en el pròleg del autor: "Els nostres boscos feréstecs i ufanosos, les nostres muntanyes amara-des de llum, el nostre cel puríssim, les nostres llegendes i els nostres fets acoplats en aquest llibre ens faran estimar-los molt més, i més encara quan ho analitzem tot amb interès racional i comprensiu, ja que l'amor a les coses ve sempre acompanyat pel coneixement que en tenim, i em dóna el gust de relatar per a esplai del nostre esperit col·lectiu..."

El llibre escrit en prosa versejada, és un recull d'apunts històrics -potser caldria clarificar-ne alguns-, de llegendes: "El desgua dels llacs", "El gorg de les goges", "L'Agnes", ...; del temps i costums: "L'invenió del tap", "Els tapers de 1.900..."; parla de les rodalies: "La font de Panedes", "La boletada", "La roureda"...; recorda les festes: "Rois", "Carnaval", "Sardanes"...

El bon amic Emili Mallorqui, ens ha donat la idea de fer capítuls mensuals del llibre, perquè així tothom que no el tingui al menys el pugui llegir. Això, degut a l'espai i a la forma d'impressió, no és possible. Ara bé, d'acord amb ell, i agafant l'opinió i sentir de molts llagosterencs, des d'aquí fem una crida al nostre Consistori, perquè sospesi les possibilitats de receditar -contant lògicament amb un auto-finançament de les vendes- el llibre "COSES DE LLAGOSTERA", com a document i testimoniatge vàlid d'una època i un Llagostera que ja no tornarem a veure.

J.V.B.

JOCs

He llegit un article de Miquel A. Marin a la revista "Algo" i diu que a les Olimpíades dels anys (1.964-1.968 i 1.972) no hi hagué boicot de participació.

En aquest mateixos anys la intervenció U.S.A. a l'Àsia pintava de sang els noms de Cambòdia, Vietnam i Laos; prop de 800.000 víctimes. -Quina "fechoria" justifica el boicot Olímpic?.

Amadeu.

SECCIO INFANTIL

Com ja us vam dir en el primer número d'aquest butlletí, aquesta és la vostra plana. Fins ara les vostres col.laboracions ens arribaven a través del col·legi on les elaboràveu, però el curs ha finalitzat i això s'esdevé impossible, pel que ens posarem en contacte amb els monitors del Casal, i que sigui per mitjà d'ells que ens segueixin arribant els vostres treballs.

El problema, si s'el pot anomenar així, és aquest mes, quan les classes han acabat i el Casal encara no ha començat. Una sortida hagués pogut ser el buscar unes determinades "col.laboracions" cosa que no ens va semblar massa justa; l'altre era que fóssim nosaltres qui parléssim de vosaltres, i això hem fet.

Volem parlar dels "Festivals de fi de curs". No dubtem que la gent del poble ja se n'ha assabentat de la seva existència, de totes maneres us ho expliquem una mica.

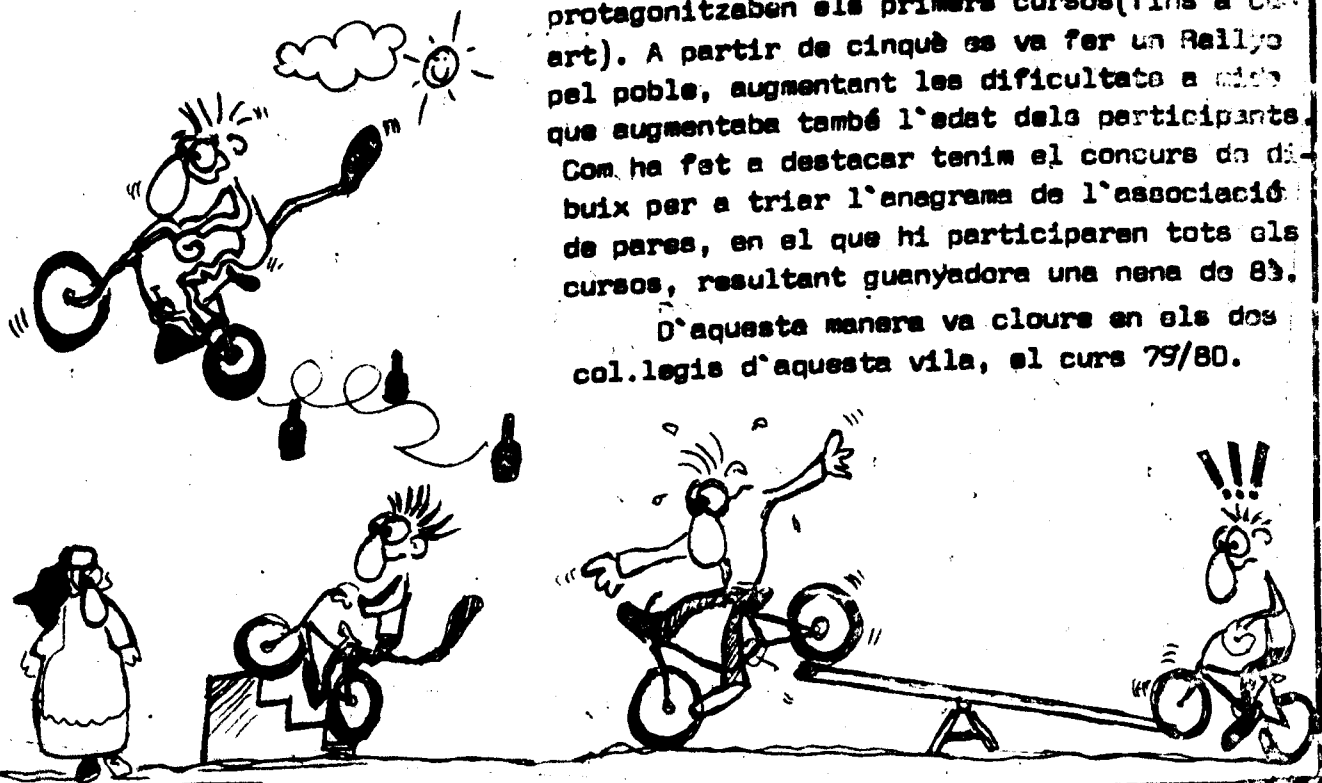
En el col·legi Nacional "Lacustaria", van tenir lloc el dia 25-6-80, uns actes programats simultàniament per a tots els cursos. Al matí, a primera hora, pels nens petits va haver-hi una sessió de dibuixos animats, i els altres cursos participaren en jocs i "gimkames" al pati; també amb concursos d'espere.

Després d'un petit descans es torna començar pels més petits amb jocs de cucanya. També hi hagué amb els més grans una sessió de cinema al Casal i un interessant partit de Hockey entre l'equip del col·legi i l'equip de Cassà de la Selva. A la tarda, es va passar una pel·lícula pels més petits i els de segon van escenificar un conte a l'aire lliure; també se'n representà un altre al Casal. Els grans jugaren un partit de Handbol contra el "Dalmau Carles" de Girona.

Al final, com a cloenda de la jornada va haver-hi una gran xocolatada, a companyada de unes proves d'exhibició gimnàstica.

En el col·legi "Ntra Sra del Carmen", el festival es va celebrar el dia 23-6-80. Es van organitzar també diferents proves i jocs per a cada curs, a part al poc esplai del pati es realitzaren al carrer, degudament tancat al transit, les que protagonitzaven els primers cursos (fins a quart). A partir de cinquè es va fer un Rallyo pel poble, augmentant les dificultats a mida que augmentava també l'edat dels participants. Com ha fet a destacar tenim el concurs de dibuix per a triar l'anagrama de l'associació de pares, en el que hi participaren tots els cursos, resultant guanyadora una nena de 8è.

D'aquesta manera va cloure en els dos col·legis d'aquesta vila, el curs 79/80.

VIATGE A AUSTRIA (2ª part)

Els dies 9, 10, 11 i 12 de maig, van visitar els següents camps de concentració nazis a Àustria: Ebensee, Linz, Gusen, Steyr i Melk, així com també el Castell d'Hartheim, tristament cèlebre pels experiments portats a terme pels metges nazis, i el camp central de Mauthausen on depenien tots ells.

En aquest tingué lloc el dia 11, la Cerimònia Internacional, commemorant el XXXV Aniversari de l'Alliberament, actes que estaven presidits pel Canceller d'Àustria, Bruno Kreisky.

El dia anterior, ens havíem concentrat a la plaça de l'Ajuntament de Mauthausen, a les 3 de la tarda. Allà ens parlà l'Alcalde i també una noia que va llegir una carta d'un austríac, que en els anys quaranta, l'havia escrit denunciant les atrocitats que portaven a terme en el camp. Més tard va parlar Henry Durmayer, Jefe de Policia de Viena i ex-deportat, per últim el President del Comitè Internacional, Lord Sheppard, dirigí un misatge al poble de Mauthausen. Una coral interpretà diverses peces.

Acabat aquest acte, tingué lloc la marxa silenciosa, la qual va seguir fins al camp, fent el mateix trajecte que feien els deportats en arribar a l'estació. De tots nosaltres els que més destacaven eren els components polonesos, doncs portaven un mocador amb una F al voltant del coll.

De tots els actes als que vaig prendre-hi part, els més emotius per a mi, foren els de Mauthausen i Gusen, per on va passar el meu pare. Cada pedra del camí, cada arbre, i en definitiva tot el que m'envoltava, em feia pensar en que quaranta anys endarrera, l'havien vist passar, en els últims temps de la seva vida. Precisament bona part de la marxa silenciosa vaig fer-la al costat de Josep Ayet, de Fayón (Saragossa), el qual l'havia fet junt amb el pare, el dia 13 de desembre del 1940.

El diumenge a les 9 del matí, començaren els actes oficials, amb missa, ofrenes de flors als monuments de cada nació; al monument internacional; parlaments de destacades personalitats, etc. Van durar fins a la una.

Cal remarcar que al monument espanyol, van dipositar-hi flors, entre d'altres, les següents delegacions, amb l'Embaixador respectiu al front: Bulgària, Txecoslovàquia, Hongria, URSS, França, i Iugoslàvia.

Es llegiren les adhesions rebudes del President de la Generalitat, Jordi Pujol, i de l'Alcalde de Barcelona, Narcís Serra.

El dia anterior ens digueren que també hi hauria l'Embaixador espanyol a Àustria, però vaig demanar-ho i ningú l'havia vist..., semblàvem deixats de la mà de Déu. Va donar-me l'impressió que erem una de les delegacions més desemparades....

Molt curiós era veure com alguns membres de les diferents delegacions, principalment dels països de l'Est, ens demanaven per intercanviar-nos els emblemes o credencials que tots portàvem a la solapa.

El camp de Mauthausen consta d'una impressionant fortalesa. A mà esquerra es conserven 3 barraques de fusta, molt grans, dividides en dues naus. Del mig d'una d'elles, al final, vaig contar 37 passos. Les 3 barraques van des de l'entrada de la fortalesa fins a l'anomenat "camp rus". Per l'altre costat-entrant a mà dreta de la fortalesa, queden les construccions de pedra, on hi havia la cuina, presó, dutxes-on molts eren gassejats-, forns crematoris, etc.

Entre aquestes i les barraques queda la grandiosa "Appelplatz", o plaça de la crida, on els deportats havien de formar diferents vegades al dia. Algunes d'aquestes formacions duraven varies hores.

L'únic monument que hi ha a l'interior de la fortalesa, és l'internacional.

Els monuments nacionals estan a fora, on els SS. tenien les seves cases.

Al migdia tingué lloc l'acte de dipositar corones i flors, al peu del monument internacional, per totes i cada una de les delegacions dels països participants, acabant-se la cerimònia commemorativa del XXXV Aniversari de l'Alliberament, amb diversos parlaments a càrrec de les personalitats assistents.

Va calcular-se que el nombre de persones assistents sobrepassà les 15.000.

En acabar-se els actes, vaig tenir ocasió de conèixer l'enorme pedrera-la "Wiener Graben", així com també la terrible escala, anomenada de la mort, amb els 186 esglaons, tots ells desiguals, i que devia constituir un punyent martiri pels deportats, al pujar-la carregats amb grosses pedres.

Al peu de l'escala van fer-nos una fotografia amb tots els components espanyols, iniciat tot seguit, un espontani, "Els Segadors" sien corejat per tots, s'ha de tenir en compte que un 80% érem catalans.

D'anecdotes i moments emotius van haver-ni molts durant aquells dies. Per no allargar-me solament relataré les tres següents:

"Un matrimoni del sud de França quan van arribar a l'hotel, a Linz, ens ho van explicar, s'havia quedat a París, doncs s'els hi havia escapat el tren. Després d'unes hores els van veure i al preguntar-los hi què havia passat, van ensenyar-nos un paper on deia que el tren sortia a les 9, quan en realitat va sortir a les 8. Després van haver d'agafar un altre tren i buscar-nos a Linz. Per acabar-ho d'arreglar, dissabte i diumenge (els dos dies més importants), la seva dona va haver-se de quedar al llit, malalta".

"Una dona de Corsà em digué el diumenge, al peu de l'escala de Mauthausen: Mira m'acaven de dir que els de l'expedició d'Anduleme, van morir en aquest camp! Després de tants anys sense saber on havia mort el seu marit, la casualitat va fer que se n'enterés quan precisament ella estava en aquell camp.

"El dissabte a la plaça de l'Ajuntament de Mauthausen, vaig fer una fotografia a dos ex-deportats quan s'abraçaven plorant d'alegria per haver-se retrobat després de tants anys. Vaig quedar-me amb les ganes de saber qui eren, però vaig considerar no era oportú anar-ho a preguntar en aquells moments. El diumenge, al camp, vaig trobar-ne un d'ells, i vaig preguntar-li com es deia. De moment quedà tot parat, però al explicar-li el motiu, l'home molt amable, no solament va dir-me com es deia ell, i el seu company, sinó que va explicar-me algunes coses que li havien succeït quan estava en aquell camp. M'explica que degut al seu cognom -es diu Marcos Caballo, i és de L'Alcarria, resident a França havia rebut moltes burles i garrotades. Mentre m'ho explicava anava plorant....

El moment per a mi més emotiu va ser a Gusen, on van anar-hi el diumenge, a la tarda.

Solament resta en peu, el crematori i encara perquè va comprar-lo un metge italià, en memòria d'un seu germà capellà, que va morir en aquell camp. I a l'altre punta queda l'arcada de la porta d'entrada, amb una casa a cada costat, tal com eren en els anys quaranta, i un parell de cases dels SS., al peu de la carretera. Totes encara amb reixes a les finestres i filferrada al jardí. Totes aquestes cases actualment estant habitades. El demés està ple de cases amb jardí, que no fa sospitar que allà hi havia un camp d'extermini nazi.

Per l'acte oficial, el meu fill va ser un dels escollits-com a net de deportat-, per a dipositar les flors, al peu dels forns crematoris.

Al marge d'aquest acte, vaig voler honrar al pare, deixant com a testimoni un quadre amb la poesia a ell dedicada.

Al mateix temps, honrarem la memòria dels milions de companys seus, sacrificats en el quasi miler de camps nazis, en un dels fets més cruels i vergonyosos de la història de la humanitat.

A. Mascort

reflexions sanitàries

PUNT PRIMER:

Al darrer dia acabavem la reflexió sanitària amb una pregunta sobre quina és la qualitat i la quantitat dels serveis sanitaris locals.

Sobre la quantitat dels serveis mèdics, és opinió de molts veïns que ens falten metges. No és comprensible, que només hi hagin dos metges per tot Llagostera, o que només hi hagi una practicante, o una sola farmàcia.

Tampoc s'enten que, per fer-se una radiografia o un anàlisi de sang u orina hom s'ha de traslladar a Girona.

Molts veïns desconfien de la sanitat local, i van a metge a fora. És un fet que tothom coneix.

Si el cens oficial de Llagostera és de més de 5000 persones, i si a les urbanitzacions hi viuen permanentment un mínim de 1000 persones, tenim un total de 6000 persones. Dos metges per atendre a les 6000 persones és del tot insuficient, es miri per on es vulgui. Llagostera necessita quatre metges, no dos. Amb quatre metges, correspondrien 1500 persones per metge, la qual distribució permetria una assistència mèdica acceptable. I, segons el Mapa Sanitari de la Generalitat, a quatre metges corresponen vuit practicants.

(Quedi tot això a la consideració del lector).

PUNT SEGON:

A Llagostera hi han 2260 cartilles de la Seguritat Social i 1557 per el metge lliure, i 723 per el metge titular. (!)

A qué dona dret tenir "cartilla"? A tres tipus de serveis:

-Serveis econòmics: per curta o llarga malaltia, invalidesses, accidents no laborals, nupcialitat, maternitat, natalitat, jubilacions, atur, defunció, etc.

-Serveis sanitaris: practicante, metge general, especialistes, laboratori, RX, hospitalització, cirurgia, radioteràpia, etc.

-Serveis farmacèutics: gratuïts per els jubilats, i amb aportacions reduïdes per el treballador i la seva família.

Ara bé, a cada cartilla hi consta el nom d'un metge responsable de l'assistència a totes les persones incloses en la cartilla. La Seguritat Social no permet que un altre metge, diferent al que consta a cada cartilla, atengui i faci receptes que no li corresponen.

Totes les cartilles que tenen assignat per metge al Sr. Pompeyo Pascual Coris, a ell correspon atendre-les.

Totes les altres cartilles que tenen assignats noms d'altres metges: Carreras, Ayats, Prat, o altres Pascual, correspon atendre-les al metge titular Sr. Jordi Turró Goula.

He volgut donar aquesta informació sobre el metge que correspon a cada cartilla i les seves atribucions, per sortir al pas i denunciar públicament la confusió que sobre el tema hi ha a Llagostera.

En la meua opinió, la situació sanitària de Llagostera és suficientment delicada, com perquè ningú la manipuli.

PUNT TERCER: (Només em queda espai per anunciar-lo)

¿QUIN MODEL SANITARI VOLEM A LLAGOSTERA? (Continuarà)

Jordi Turró, metge.

EL MAL DE TOTS ELS MALS

Al llegir en aquest butlletí, del passat mes de juny, el treball "Problemàtica Ecològica", em va sorprendre que, el que havia escrit l'article, s'estranyés d'haver trobat gots de plàstic a la riera Gotarra i del per què no es donaven a les escombraries. Jo vaig pensar: aquest/a que signa J.V.B. no ha estat mai a les rondalies del cementiri, perquè trobo tant o més greu que, els mateixos serveis municipals de neteja, tombin el remolc de brutícia i deixalles darrera les parets del lloc on hem d'anar a parar tots.

Una mica més de respecte amb els nostres avantpassats, senyors!.

No sé qui és el responsable, però se suposa que la gent que ho fa tenen una persona que els mana, doncs no ho faran pas per caprici seu. A més, vull creure que la Conselleria de Sanitat entra en aquest lloc però... el que ja no puc creure és que hagi donat mai una volta per les seves parets exteriors perquè, si és al revés, seria massa desastrós. No n'hi ha prou d'inspeccionar el dintre per saber si estan arregalts els parterres o veure si l'adornat de flors és correcte. El dins, gràcies a l'home que ho cuida, és un jardí, però a fora, al costat del bosc, fa pena i vergonya passar-hi.

Per veure brutícia tampoc és necessari anar a la riera, ni a les rodalies del cementiri, a més d'altres indrets prop del poble, sinó que els carrers que donen als centres escolars n'estan plens. O no és veritat? Fa més de mig any que l'Ajuntament, amb bona intenció, ha posat unes papereres en llocs estratègics però encara no n'he vist cap de plena i el trajecte d'aquets carrers el faig quatre vegades al dia i estic en dejú de veure cap criatura posar-hi res. Sortir la mainada de les botigues i tirar a terra les deixalles, sí, això a cada pas.

No dono tota la culpa, de l'estat d'aquests carrers, al responsable del sanejament públic, ni tampoc als de fins a catorze anys perquè potser, en el lloc adequat, no s'els hi ha dat mai el per què servien aquests estris de plàstic, de color verd, penjats per les parets, i poden haver pensat que hi estan per fer bonic. No puc creure altra cosa perquè, penso que si s'els hi ensenyés, voleu dir que ni un de sol no ho posaria en pràctica? Tan "rucs"-aquesta paraula no m'agrada massa- els fem com per que no ho entenguin?.

De fet, no és pas un problema només a la nostra vila doncs, fa uns dies, vaig estar en un poble veí i també, el voltant de l'escola, estava ple de deixies, encara que no recordo haver-hi vist papereres. Això demostra que no n'hi ha prou en posar-les sinó que és necessari ensenyar el per què serveixen. Quan aneu a una població fixeu-vos-hi amb el que us dic i creeu que pensareu, com jo, que hi ha qualcom en l'estructura cultural que falla... falla de débó. O no és així i sols sóc jo que somnio "truites"?

S'om pot dir que els pares són els primers que ho tenen de ensenyar, estic d'acord, però per alguna cosa els portem a aprendre i us dire que, de quatre fills que tinc, els que no tiren a terra els embocalls de caramels són: els que tenen dos anys i mig i el que en té quatre. Vosaltres mateixos deduiu el per què no ho fa també el més gran.

Mireu, hi ha gent que, per segons què, sempre posen com a mirall de progrés el que es fa fora el país, en aquest aspecte creeu que no ens hi podem posar ni a la so la de les sabates perquè, a "fora", tenen un nivell d'educació, sobre aquesta matèria, que per exemple li una persona gran tira a terra una caixeta buida de tabac i un petit ho veu, l'agafa i la dona a aquesta persona, tot dient-li: "Perdoni senyor, tingui li ha caigut això de la butxaca". Trobar-se en aquestes circumstàncies suposo que n'hi ha per quedar glaçat. Aquí si s'els hi ensenyés així, creieu que estarien llegint aquestes ratlles meves? Jo em penso que no, perquè ja no hauria tingut necessitat d'escriure-les.

Si aquest escrit, mal fet però amb bona voluntat, serveix per posar una mica de remei al mal de tots els mals i tan sols algú fa el què hauríem de fer tots, em donaré per satisfet. També, sempre que s'om demostrí el contrari, de tot el que he dit, accepto els "pals" que em porteu.

"UNA REALITAT A PART" 0

"SUISSA, PAÍS D'EMIGRANTS"

Suïssa, a partir dels anys 60, es va convertir en un paradís per a l'emigració espanyola. L'exportació dels emigrants a altres països europeus, representava la solució més avantatjosa pel nostre Govern.

Actualment el 30% de la població activa a Suïssa és estrangera (italians, espanyols i portuguesos).

Els emigrants eren cada vegada més nombrosos i la dreta parlamentària va començar a prendre mesures d'excepció. Es van dur a terme tota una sèrie de iniciatives -qualsevol grup suís, per minoritari que sigui, pot fer un "projecte de Llei" i presentar-lo al Consell Federal amb un recolzament de 50.000 firmes, que després es passarà a votar a través d'un referèndum-. Totes aquestes iniciatives xenofobistes foren refutades pel poble, doncs es tractava de que tot emigrant tornés al seu país d'origen. No obstant, aconseguiren en part els seus propòsits, car entre els anys 1973-76 es van suprimir 340.000 llocs de treball, dels quals 228.000 estaven ocupats per emigrants.

Des de fa molts anys hi ha tres tipus de permís de residència a Suïssa:

- El permís A, s'aconsegueix a través del contracte de "saisonnier", aquest permís de treball-residència es treu per l'oficina d'emigració espanyola (un acord entre governs); normalment el contracte és de nou-dou mesos, acabats els quals, el treballador es veu obligat a marxar del país. Dins les clàusules d'aquest contracte hi ha la prohibició absoluta de canviar de treball, la impossibilitat de traslladar la família. L'incompliment del contracte significa l'expulsió del país.

Un emigrant treballa normalment dins el ram de l'hostaleria, les condicions econòmiques són vergonyoses. La major part dels emigrants estan allotjats en barracons, amb condicions molt dolentes d'il·luminació, ventilació i aigua...

- El permís B, el donen després d'haver treballat quatre anys consecutius dins aquest contracte "saisonnier". L'emigrant no pot tenir mai la seguretat de que el patró el llogarà per un altre any-. D'ésser així, es pot ja reclamar a la família i es té dret a canviar de treball.

- El permís C o definitiu s'aconsegueix a partir d'uns deu anys d'estada al país.

Els emigrants encara que portin tot aquest temps dins el país, estan privats del dret de vot, tot i que paguen tots els impostos com qualsevol suís. Actualment es recullen firmes perquè hi hagi la possibilitat de sufragi comunal i cantonal per tot estranger resident dins la Confederació des de fa cinc anys almenys, i dins el Cantó quan fa un any com a mínim.

L'organització ATEES (Associació de Treballadors Emigrants Espanyols a Suïssa) distribueix uns impresos d'informació al treballador emigrant, en els que es dona compte de les condicions mínimes necessàries de higiene, impostos, indemnitzacions, assegurança d'enfermetat.

De tota manera l'emigrant sempre pertanyera a una segona classe, dins aquest país, que els observa silenciosos i els rebutja. Suïssa, país indulgent.

M.C.B.

LOS CIEGOS

DE LLAGOSTERA LA NUIT

La noche era bastante oscura, el viento se leía en silbidos cual los gemidos de mil muertos en destierro. Era la hostia tu, y encima no había ni un alma en el pueblo, y es que, como casi siempre, todos los ciegos de Llagostera la nuit estaban en Playa de Aro.

No sé si hace falta que me presente, sobre todo después de la introducción. Soy el Conde Brácula, (de los Brácula & Bracula de Manchester City, Rollings Stones y catpup con churros) y esta sección, es el último de los epi-sodios que no llego a escribir Don Benito (Pérez Galdós para los menos íntimos) que juntamente con "Los Sitios de Gerona", "Los Lugares de Bladivostock" y "Los Colocacs de los paps by Nigth" componen la famosa trilogía que sin tener nada que ver con el cambio de alcalde ni la "Associació de Botiguers de Catalunya", ni llegó a ser famosa ni se parecía al Krankl ese que dicen que es tan guapo que le dan los millones por la cara ¿o era el Maradona...?.

Buono, ya que nos conocemos de vista podríamos abordar en forma sintética y abundante, tal vez resumida, minimizada, pero muy extensamente el tema que nos ocupa y por lo cual estamos ocupados: LOS CIEGOS.

Antiguamente se llamaban ciegos, aquellos que no veían, y hoy señores, queridos lectores, hoy que el progreso nos embarga el alma y los romanos ya no hacen turismo como antaño a las termas de Caldas, las casas baratas y los plenos municipales, hoy bienaventurados todos (bienaventurados aquellos que tras cotizar la declaración de Renta siguen comiendo carne. Opus 12 Génesis) los ciegos son los que van demasiado. Y es que hay que ver, al precio que están las lechugas, el tomate, la marihuana, el ácido, el "porro", la cocaína, los percebos, las hamburguesas, los futbolistas, y el opio, lo claro que hay que ver para ponerse ciego de "Fumetas", de "cubetas" y de "bocates".

Es que no somos nadie y por eso hablaremos mucho de todos en esta su sección a la que pueden dirigir sus cartas siempre que lo deseen y crean que nuestros ciegos andan en crisis de no el higiénico.

Hasta el próximo mes,

EL CONDE BRACULA.

acudits d'en ramon

